

ZÁKÁNY ANTAL

ODAVAN A GYEREK...

Odavan a gyerek ...

*Mi lenne különös
ebben? Más
fia is elment, messze,
az életre valót hogy*

[megkeresse, —

*odavan vele egy
rég, szép elgondolás ...*

*Rideg számítással
lett a fiam fölös
létszámmá és privát
méltatlanságból szólnak eresztett,
gyűlölt humanista eretnek,
akit fiaként sírat
a hazai világ ...*

Odavan a fiam ...

*Idegenül közös
lett az osztályrésze ...
Mondjam azt, hogy gyermekek-
ésszel elfeledte a történelmet,
legyek én hazug?*

*Felnőtt az, ki anyjában élte
át a második világháborút ...*

*Elment, de amikor
nyaranta megtérül,
látszik a fiún,
hogy a jószerecske folytán
nem egy szörnyeteg felségjelzést
[szolgál,
de érzik még rajta
a krematórium ...*

SZÓL A KAKAS

*Szól a kamrában a fehér kakas,
két ölnyire a mély kúttól
s messzebb a szívtől száz lábánál.
Szól a kakas tizenegykor,
hatvankettő második éjszakáján.
Szól a sötét kamrában a kakas,
négy ölnyire a téli úttól,
ott, ahol a nyáron az akácia volt.*

*Szól a kakas tizenegykor,
és piros, szép torkába csordul a hold ...*

*Szól a kakas az éjszakában, tizenegykor,
és utána síri némaságba rogy.
Ahogy elül,
meg-megrándul két kis szárnya
és felet fordul alatta a bot ...*

DECEMBER

*December nem varázsló.
Egyszerű,
érthető csoda ez,
amit művel
az alvó fával
meg a fűvel ...*

*December világtalan
és mégis tudja, hogy
minden éjjel
mit csinálnak a hangyák
a mélyben ...*

*December nem sírásó
és mégis eltemet
mindent,
minden évben,
egyszeri és átkozott,
közömbös fehérséggel ...*

*Nem isten december
és nem is vándorapostol, ki
átokkal és irgalommal kilincsel —
és mégis úgy büntet,
mint az isten ...*